

НИКАКО ПО ЦЕНУ ЛИКОВНОГ КВАЛИТЕТА

Поводом традиционалног салона *Краљевачки ликовни стваралаштво '91* у Господар Васином конаку, 26. новембар — 8. децембар 1991.

Краљевчани, који последњих неколико година стрпљиво (стрпљења ће им по свој прилици све више требати) прате збивања у ликовном животу града, сведоци су осетног пада квалитета изложби типа смотре најактуелнијег у домену ове врсте стваралаштва. Судбина коју доживљавају, по замисли и финансијском покрићу далеко амбициозније манифестације, читава се и на провинцијским салонима ове врсте. Иако се увек може спекулисати са тезом о кризи уметности, што обично води у нека сумњива уопштавања, било би далеко прагматичније да узроке оваквог стања потражимо у сфери организовања и комуникације уметника и њиховог стваралаштва са публиком. Питање смисла опстајања Новембарског салона (уобичајени назив за изложбу Краљевачки ликовни стваралаштво), у светлу квалитета који нуди, а очигледно не одражава актуелни тренутак ликовне средине којој припада, чини се најзначајнијим питањем. Све бројније присуство аматера (свакако треба издвојити крајње озбиљне и успешне напоре ретких, сважног и аутентичног ликовног језика), прешлавује селекциону комисију, која је, да би избегла улогу егзекутора, принуђена на неуобичајено благ критеријум и недоследност у одабиру дела за излагање.

Награде, неизоставни пратећи механизам живота ликовних смотри, у овом сиротом времену и простору, требало би разумети као неку врсту друштвеног признања, верификације онога чиме се ови људи баве, а што у већем делу јавности наилази на отпор из неразумевања и познатих предрасуда. Од двадесетак ликовних стваралаца, који живе и раде у нашој средини, већи број је бар једном био награђен, што добрим делом умањује њихову мотивацију за учешће на наредним изложбама. То је још један од разлога што сваке године осиромашни каталог изложбе за по неко име, које би могло значајније да допринесе квалитету Салона.

С обзиром да у оваквим условима Новембарски салон све више тежи ка смотри аматерског стваралаштва, у оном лошијем значењу те речи, отпор појединих уметника, а и поштовалаца ликовних уметности према овој традиционалној манифестацији постаје све јаснији и оправдан.

Ипак, отворени конкурс има и неких добрих страна. Ово се пре свега односи на појаву нових, најчешће млађих аутора, који својом све-

жином и оригиналношћу држе кључ опстанка ове изложбе (сетимо се прошлог салона на којем су дебитовали Ресимић и Ракочевић).

За овогодишњу изложбу не може се рећи да је донела неких битнијих изненађења. Она делимично потврђује неке познате, раније установљене вредности, што се сасвим коректно одразило и у самом награђивању. Павле Поповић, носилац откупне награде Ибарских новости, истрајан је сликар, пречишћеног ликовног језика, доследан у спровођењу класичне композиције, сигурног пртежа, рафинираног колорита и пажљиво однеговане фактуре. Без обзира на чињеницу да се његово дело држи неких узора из наше »класичне« модерне, оно је препознатљиво, занимљиво и високог је естетског домета. Откупна награда Музеја припала је Милану П. Ракочевићу, вајару најмлађе генерације, којег одликује вансеријска обдареност, необична духовитост и виспреност у третирању теме, али и неопходна озбиљност и вештина када је у питању осећање скулпторске форме. Посебна похвала комисије припала је сликару Велимиру Зеленовићу за радове изведене у маниру свакако са неопходном свежином и непосредношћу.

Не умањујући вредност награђених, као и још неколико усамљених радова, остаје нам да се надамо да ће овај традиционални Салон опстати — *никако* по цену ликовног квалитета понуде.